

Flitsscheiding

Het heeft maar zes weken geduurd, en toen was het geregeld. Er kwam geen advocaat aan te pas.'

De vrouw tegen over mij zegt het alsof het iets is om trots op te zijn. Haar onbewogen gezicht verradt niets van het verdriet dat achter deze opmerking schuilgaat. Toch heeft ze zojuist uitgelegd, dat ze na drieëntwintig jaar huwelijk beide besloten er een punt achter te zetten. Nu ze apart wonen en ieder de helft van de tijd voor de kinderen zorgen, dringt het pas goed tot hen door wat het betekent gescheiden te leven. Ze praten tegen de buitenwereld over elkaar in termen als: verkrachter, misdadiger en klaploper. Ze merken dat de kinderen dat niet leuk vinden. En, dat moeten ze eerlijk toegeven, zelf vinden ze het toch ook niet fijn om zo genoemd te worden. Maar waar ze nu eigenlijk voor komen, is dat ze elkaar toch wel missen. En dat ze zich afvragen, of ze nog iets positiefs voor elkaar kunnen betekenen. Maar de papieren zijn getekend, benadrukken ze nogmaals. 'Eigenlijk vind ik het wel zonde' zegt zij. 'Ik vraag me steeds vaker af of het nu echt wel had gehoeven dat we gescheiden zijn.' Even denk ik haar verkeerd begrepen te hebben. Dat is toch geen vraag die je stelt als je gescheiden bent? Die vraag hoort meer bij het proces vooraf lijkt mij. Inmiddels sjouwen de kinderen iedere vier dagen met kleding en schoolspullen.....

Flitsmogelijkheden zorgen voor flitsbeslissingen, zover is duidelijk.